

EIROPAS KOMISIJA

Briselē, 14.12.2011
COM(2011) 881 galīgā redakcija
2011/0432 (CNS)

Priekšlikums

PADOMES DIREKTĪVA

par Savienības pilsoņu konsulāro aizsardzību ārvalstīs

(Dokuments attiecas uz EEZ)
{SEC(2011) 1555 galīgā redakcija}
{SEC(2011) 1556 galīgā redakcija}

PASKAIDROJUMA RAKSTS

1. PRIEKŠLIKUMA KONTEKSTS

1.1 Ievads

ES pilsoņiem, kuri ceļo uz trešo valsti, kurā viņu valstspiederības dalībvalstij nav vēstniecības vai konsulāta, vai kuri dzīvo šādā valstī, ir tiesības uz konsulāro aizsardzību, ko sniedz jebkuras citas dalībvalsts konsulārās iestādes. Minētajai dalībvalstij šiem nepārstāvētajiem ES pilsoņiem jāpalīdz ar tādiem pašiem nosacījumiem, kādi attiecas uz viņas pašas valstspiederīgajiem.

Nesenās krīzes ir skārušas daudzus ES pilsoņus, piemēram, Lībijā, Ēģiptē un Bahreinā pēc demokrātiskās sacelšanās 2011. gada pavasarī vai Japānā pēc zemestrīces 2011. gada martā. Tāpat arī ikdienas situācijās, piemēram, smagi saslimstot vai ciešot noziedzīgā nodarījumā, bieži ir nepieciešama konsulārā aizsardzība.

Šis tiesību akta priekšlikums aizstāj *sui-generis* Lēmumu 95/553/EK par ES pilsoņu konsulāro aizsardzību¹, ņemot vērā Lisabonas līgumā izveidoto tiesisko regulējumu. Tas nosaka sadarbības un koordinācijas pasākumus, kas nepieciešami, lai veicinātu nepārstāvēto ES pilsoņu konsulāro aizsardzību, un īsteno “2010. gada ziņojuma par ES pilsonību – Likvidējot šķēršļus ES pilsoņu tiesību īstenošanai” astoto darbību, saskaņā ar kuru Komisija apņemas padarīt efektīvākas ES pilsoņu tiesības saņemt palīdzību trešās valstīs no visu dalībvalstu diplomātiskajām un konsulārajām iestādēm, tostarp 2011. gadā ierosinot attiecīgus tiesību aktus².

1.2 Priekšlikuma konteksts un pamatojums

Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 20. panta 2. punkta c) apakšpunktā un 23. pantā un ES Pamattiesību hartas 46. pantā paredzētās nepārstāvēto ES pilsoņu tiesības uz konsulāro aizsardzību ar tādiem pašiem nosacījumiem, kādi attiecas uz valstspiederīgajiem, ir vienas no īpašajām tiesībām, kuras piešķir ES pilsonība. Tādējādi izpaužas ES solidaritāte un Savienības identitāte trešās valstīs, kā arī ES pilsoņa statusa praktiskās priekšrocības.

Konsulārā aizsardzība ir Savienības politikas neatņemama sastāvdaļa pilsoņu tiesību jomā. Eiropadome, apstiprinot Stokholmas programmu, aicināja Komisiju izskatīt piemērotus pasākumus, lai izveidotu vajadzīgo koordināciju un sadarbību konsulārās aizsardzības atvieglināšanai saskaņā ar LESD 23. pantu³. Savā 2009. gada 25. novembra rezolūcijā Eiropas Parlaments aicināja stiprināt koordināciju un sadarbību konsulārās aizsardzības jomā⁴, tādējādi turpinot savu 2007. gada 11. decembra rezolūciju, kurā tika ierosināti kopīgi

¹ OV L 314, 28.12.1995., 73. lpp.

² COM(2010) 603 galīgā redakcija.

³ OV 2010/C 115/01 – Stokholmas programma – atvērta un droša Eiropa tās pilsoņu un viņu aizsardzības labā, Padomes Dokuments 17024/09, 2009. gada 2. decembris.

⁴ Eiropas Parlamenta 2009. gada 25. novembra Rezolūcija par Komisijas paziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei — brīvības, drošības un tiesiskuma telpa pilsoņu interesēs — Stokholmas programma, OV C 285E, 21.10.2010., 12. lpp.

jēdzieni un saistošas pamatnostādnes un aicināts pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā grozīt Lēmumu 95/553/EK⁵.

“2010. gada ziņojumā par ES pilsonību – Likvidējot šķēršļus ES pilsoņu tiesību īstenošanai” Komisija paziņoja, ka tā, 2011. gadā ierosinot attiecīgus tiesību aktus un ar specializētas tīmekļa vietnes un mērķtiecīgu informatīvo pasākumu starpniecību aktīvāk informējot pilsoņus, padarīs efektīvākas ES pilsoņu tiesības saņemt palīdzību trešās valstīs no visu dalībvalstu diplomātiskajām un konsulārajām iestādēm, tostarp arī krīzes apstākļos⁶. Komisija atkārtoti puda šo apņemšanos savā 2011. gada 23. marta paziņojumā par nepārstāvēto ES pilsoņu konsulāro aizsardzību un paziņoja, ka tā iesniegs tiesību akta priekšlikumu, ar ko izveido nepieciešamos koordinācijas un sadarbības pasākumus, lai atvieglotu konsulāro aizsardzību un risinātu finansiālās kompensēšanas jautājumu saistībā ar konsulāro aizsardzību krīzes situācijās⁷.

Saskaņā ar iepriekšējo tiesisko regulējumu dalībvalstīm bija savā starpā jāizveido vajadzīgie noteikumi. Lisabonas līgums paredz Komisijai tiesības ierosināt direktīvas, ar ko nosaka koordinācijas un sadarbības pasākumus, kuri vajadzīgi, lai veicinātu nepārstāvēto ES pilsoņu tiesības uz līdzvērtīgu konsulāro aizsardzību kā pašas valsts pilsoņiem⁸. Pašreizējais ES tiesību akts – Lēmums 95/553/EK⁹ paredz pārskatīšanu piecus gadus pēc tā stāšanās spēkā 2002. gadā.

Pašlaik ir iespējas vēl vairāk uzlabot nepārstāvēto ES pilsoņu konsulāro aizsardzību. Nav skaidra konsensa par LESD 23. panta saturu un pienākumiem, kādus tas paredz. Lai tiesībām būtu konkrēta nozīme un tās būtu efektīvas, nepietiek vienīgi ar Līguma panta īsu formulējumu. Atšķirīgi ir gan valstu tiesību akti un prakse konsulārajā jomā, gan jēdzieni, kas ir pamatā nepārstāvēto ES pilsoņu konsulārajai aizsardzībai.

Turpmāki precizējumi šķiet īpaši nepieciešami četrās jomās:

1) Aptverto personu loks

Aptverto personu loks ir jāprecizē. ES pilsonis ir nepārstāvēts ne vien tad, ja viņa dalībvalstij vispār nav vēstniecības vai konsulāta konkrētā trešajā valstī, bet arī tad, ja šī vēstniecība vai konsulāts nav “pieejams”¹⁰. Taču nav kopīgas izpratnes par to, kad vēstniecība vai konsulāts ir pieejams¹¹. Turklāt būtu jāprecizē, kādā apmērā konsulārās aizsardzības saņēmēji ir arī nepārstāvētā ES pilsoņa ģimenes locekļi, kas ir trešo valstu valstspiederīgie.

2) Piekļuve konsulārajai aizsardzībai un sadarbība/koordinācija

Būtu jāprecizē, kurai dalībvalstij ir jāpalīdz nepārstāvētam ES pilsonim un kā palīdzība jākoordinē ar pilsoņa valstspiederības dalībvalsti. Šāda neskaidrība rada kavējumus un negarantē efektīvu aizsardzību ar tādiem pašiem nosacījumiem, kādi attiecas uz pašas

⁵ Eiropas Parlamenta 2007. gada 11. decembra Rezolūcija par Zaļo grāmatu: Eiropas Savienības pilsoņu diplomātiskā un konsulārā aizsardzība trešās valstīs, OV C 323E, 18.12.2008., 120. lpp.

⁶ COM(2010) 603 galīgā redakcija.

⁷ COM(2011) 149 galīgā redakcija.

⁸ LESD 23. panta otrā daļa.

⁹ OV L 314, 28.12.1995., 73. lpp.

¹⁰ Lēmuma 95/553/EK 1. pants.

¹¹ Aptaujātie dalībvalstu pārstāvji puda atšķirīgus viedokļus (piemēram, tā atrodas 400 km attālumā vai uz salas).

dalībvalsts valstspiederīgajiem. Saskaņā ar Līgumu nepārstāvēts ES pilsonis var izvēlēties, pie kuras vēstniecības/konsulāta viņš vēlas vērsties, taču praksē pastāv vienošanās par sloga dalīšanu. Šādas vienošanās var būt pieņemamas, ja vien tiek nodrošināta efektīva nepārstāvēto pilsoņu konkrēto jautājumu risināšana. Taču tās netiek plaši publiskotas, tāpēc pilsonim ir grūti saprast, kura vēstniecība vai konsulāts viņam palīdzēs.

Ir sīkāk jāiedibina koordinācija un sadarbība starp vēstniecību vai konsulātu, kas sniedz palīdzību, un izcelsmes dalībvalsti. Palīdzības sniegšana nepārstāvētam ES pilsonim atšķirībā no palīdzības pašas valsts valstspiederīgajiem prasa efektīvu sadarbību ar pilsoņa dalībvalsts konsulārajām iestādēm. Skaidri noteikumi par sadarbību un koordināciju starp dalībvalsti, kas sniedz palīdzību, un pilsoņa valstspiederības dalībvalsti sniegtu labumu gan konsulārajām iestādēm, gan pilsoņiem. Tostarp jānosaka, kāda veida palīdzību parasti ietver nepārstāvēta ES pilsoņa konsulārā aizsardzība (piemēram, nāves gadījumā, ciešot no noziedzīga nodarījuma utt.) un kā palīdzība jākoordinē starp dalībvalsti, kas sniedz palīdzību, un pilsoņa valstspiederības dalībvalsti.

3) Vietējā sadarbība

Lai nodrošinātu koordināciju un sadarbību attiecībā uz nepārstāvētiem ES pilsoņiem, nepieciešams, lai konkrētā trešajā valstī esošās konsulārās iestādes uzturētu sakarus savā starpā un būtu pieejama specifiska informācija¹². Nepārstāvētiem ES pilsoņiem būtiska informācija pašlaik netiek sistemātiski vākta. Turklāt saskaņā ar Līgumu par Eiropas Savienību šo tiesību īstenošanā ieguldījumu dod dalībvalstu konsulārās pārstāvniecības un Savienības delegācijas trešās valstīs un starptautiskās konferencēs, kā arī to pārstāvji starptautiskās organizācijās¹³. Attiecīgās kompetences jomas un darbības joma vēl nav noteiktas. Tādējādi pašreizējā situācija neveicina pilnīgi saskanīgu Savienības ārējo darbību, un cilvēkresursu un finanšu resursu izmantojums nav optimālākais.

4) Palīdzība krīzes situācijās/ finansiāla kompensācija

Tiesiskās sadarbības regulējumā būtu precīzi jānosaka, kas palīdz nepārstāvētiem ES pilsoņiem krīzes situācijās, tostarp jāprecizē, kāda loma ir tā sauktajai vadītājvalstij, kurai būtu jārīkojas krīzes apstākļos¹⁴. Ārkārtas rīcības plānošanā nepārstāvēto ES pilsoņu jautājums netiek īpaši izdalīts, un krīzes situācijās ir grūti noteikt nepārstāvēto ES pilsoņu skaitu. Jo īpaši smagas krīzes gadījumā vietējiem darbiniekiem ir nepieciešams krīzes palīdzības ekspertu atbalsts.

Pašlaik tiesību akti un pamatnostādnes paredz vispārīgas procedūras par palīdzības finansiālu atlīdzināšanu¹⁵, ko parasti nepiemēro krīzes situācijās, jo šķiet, ka tie nav pielāgoti attiecīgajām īpašajām vajadzībām¹⁶. Ja finansiālā sloga dalīšana nav skaidri noteikta un

¹² Piemēram, nepārstāvētās dalībvalsts iestāžu, kā arī tulkus/juristus/ārstus, kas runā nepārstāvēto pilsoņu valodās, kontaktinformāciju.

¹³ Līguma par Eiropas Savienību 35. pants.

¹⁴ Vadītājvalstis pašlaik ir noteiktas divdesmit deviņās no 146 trešajām valstīm, kurās pārstāvēta ir vismaz viena dalībvalsts.

¹⁵ Lēmuma 95/553/EK 6. pants, Trešās valstīs esošu ES pilsoņu konsulārās aizsardzības pamatnostādnes (Padomes 2006. gada 16. jūnija dokuments 10109/06, kas pārskatīts ar Padomes 2010. gada 5. novembra dokumentu 15613/10 - nav publicēts) un Eiropas Savienības Pamatnostādnes par vadītājvalsts koncepcijas īstenošanu konsulārā jomā (OV C 317, 12.12.2008., 6. lpp.)

¹⁶ Jo īpaši liela steidzamība un liels to pilsoņu skaits, kam nepieciešama palīdzība.

praksē nenotiek, tas mazina stimulu īstenot proaktīvu pieeju, kura ietver pienākumus, kas nav saistīti ar pašas dalībvalsts valstspiederīgajiem.

Sīka pašreizējās sistēmas problēmu analīze, kā arī dažādo iespējamo risinājumu ietekmes novērtējums iekļauts Ietekmes novērtējumā, kas pievienots šim priekšlikumam.

2. APSPRIEŠANĀS AR IEINTERESĒTAJĀM PERSONĀM

Notika plaša apspriešanās ar ieinteresētajām personām. Visaptverošas sabiedriskās apspriešanas ietvaros par ES pilsoņu tiesībām 2010. gadā tika uzklauti visu pilsoņu un attiecīgo ieinteresēto personu viedokļi un īpaša uzmanība tika veltīta ES pilsoņu konsulārajai aizsardzībai. Šī sabiedriskā apspriešana bija turpinājums iepriekšējai, kas notika saistībā ar 2007. gada Zaļo grāmatu par Eiropas Savienības pilsoņu diplomātisko un konsulāro aizsardzību trešās valstīs¹⁷. Izteiktās domas tika ņemtas vērā politiskajās debatēs ES pilsoņu tiesībām veltītā konferencē, kas notika 2010. gada 1.-2. jūlijā un kuras laikā tika padziļināti apspriesta konsulārā aizsardzība. Konsulārajā aizsardzībā iesaistītās personas (piemēram, dalībvalstis, ceļojumu apvienības, nevalstiskās organizācijas un akadēmiskās aprindas) tika uzklautas arī turpmāk, tostarp divos īpašos darbsemināros 2010. gada 24. septembrī un 2011. gada 23. jūnijā. Visu dalībvalstu konsulāras un diplomātiskās iestādes tika informētas Padomes darba grupā konsulārajos jautājumos (*COCON*), un ar tām apspriedās ar tiešsaistes aptaujas starpniecību. Nesen ārējs konsultāciju uzņēmums izlases kārtībā apmeklēja sešas dalībvalstis un veica braucienus uz četrām atlasītām trešajām valstīm¹⁸, lai tieši apspriestos ar konsulārajiem darbiniekiem, kas strādā uz vietas. Šā priekšlikuma sakarā Komisija ņēma vērā četru pētījumu rezultātus par dažādiem pārskatīšanas aspektiem¹⁹.

Ieinteresētās personas kopumā atbalsta paredzēto reformu. Ņemot vērā jauno tiesisko regulējumu, ko nosaka Lisabonas līgums, ir nepieciešams pārskatīt Lēmumu 95/553/EK, un tādējādi viņuprāt būtu jāturpina uzlabot koordināciju un sadarbību un precizēt pamatā esošos tiesiskos jēdzienus. Ieinteresēto personu viedokļi par reformas galvenajiem elementiem ir šādi. Attiecībā uz jautājumu, kad vēstniecība vai konsulāts ir “pieejams”, šķiet, ka aptaujātajām dalībvalstīm nebija kopīgas izpratnes, ko tas nozīmē²⁰. Tomēr pēc apspriešanās ar ieinteresētajām personām²¹ šķiet, ka atbilstīgs būtu tāds periods, kurā vismaz vienas un tās pašas dienas laikā varētu veikt turpceļu un atpakaļceļu līdz vēstniecībai vai konsulātam un iegūt konsulāro aizsardzību. Pilsoniskās sabiedrības pārstāvji vēlējās, lai tiktu noteikti precīzi

¹⁷ OV C 30, 10.2.2007. 8. lpp.

¹⁸ Tās bija Kazahstāna, Šrilanka, Kuba un Ēģipte.

¹⁹ Pētījumā (2009. g.) par dalībvalstu tiesību aktiem un praksi, ko veica *Instituto Europeo de Derecho*, tika izskatīti dalībvalstu tiesību akti un prakse konsulārās aizsardzības jomā. *CARE (Citizens Consular Assistance Regulation in Europe)* projekta pasākumos (2009.-2011.g.), kuri tika veikti ar Eiropas Komisijas Pamattiesību un pilsonības programmas finansiālu atbalstu, tika analizēts dalībvalstu tiesiskais regulējums konsulāras un diplomātiskās aizsardzības jomā. Ārējais pētījums, ko 2010. gadā veica konsultāciju uzņēmums *GHK*, sniedza Komisijai informāciju politikas risinājumu un saistīto izmaksu analīzei, galveno uzmanību pievēršot krīzes situācijām un finanšu atlīdzināšanai. Vēl viens ārējs pētījums, ko 2011. gadā veica konsultāciju uzņēmums *Matrix Insight*, sniedza vēl sīkāku informāciju, kas tostarp tika iegūta misijās uz trešajām valstīm, izvērtēja Lēmumu 95/553/EK un izskatīja darbības jomu turpmākiem uzlabojumiem.

²⁰ Lielākā daļa aptaujāto dalībvalstu norādīja, ka par saprātīgu laiku, kādā sasniedzams konsulāts, uzskatāms 6 stundu ceļojums vienā virzienā (63 % saskaņā ar aptauju tiešsaistē, 37 % dalībvalstu norādīja citu ceļā pavadāmo laiku, tomēr dalībvalstis bieži norādīja, ka steidzamos gadījumos var būt nepieciešama ātrāka rīcība).

²¹ Skatīt Ietekmes novērtējuma 26. lpp.

un saistoši juridiskie termini. Pilsoniskās sabiedrības pārstāvji norādīja, ka svarīgs jautājums ir ģimenes locekļu, kas ir trešo valstu valstspiederīgie, iekļaušana²², vairums dalībvalstu uzskatīja, ka vismaz būtu jābūt iespējamai to iekļaušanai (lai gan reizēm tika norādīts, ka būtu jāprecizē iekļaušanas nosacījumi)²³. Attiecībā uz piekļuvi konsulārajai aizsardzībai un koordināciju/sadarbību dalībvalstis un pilsoniskā sabiedrība pamatā uzskatīja, ka lielāka pārskatāmība nepieciešama divpusēju un vietējo vienošanos par sloga dalīšanu sakarā. Pilsoniskās sabiedrības pārstāvji uzsver, ka jānodrošina, lai nepārstāvētie pilsoņi varētu saņemt konsulāro aizsardzību ar tādiem pašiem nosacījumiem kā pašas dalībvalsts valstspiederīgie. Liels vairākums²⁴ uzskata, ka svarīgi vai ļoti svarīgi faktori vēl efektīvākas palīdzības sakarā ir labu komunikācijas kanālu nodrošināšana un skaidras tiesību normas. Attiecībā uz krīzes situācijām un to finansiālo ietekmi dalībvalstu pārstāvji pauž lielu atbalstu vadītājvalsts koncepcijai, kas būtu vēl vairāk jāstiprina, un uzsver ieguvumus, kādus rada visaptveroša gatavība krīzes situācijai²⁵. Pilsoniskās sabiedrības pārstāvji uzsvēra, ka arī krīzes situācijās jāgarantē, ka nepārstāvētie ES pilsoņi saņem tikpat efektīvu palīdzību kā pašu dalībvalstu valstspiederīgie.

3. PRIEKŠLIKUMA JURIDISKIE ASPEKTI

3.1. Ierosināto darbību kopsavilkums

Šā priekšlikuma galvenais mērķis ir

- **precizēt** nepārstāvēto ES pilsoņu tiesību uz konsulāro aizsardzību ar vienlīdzīgiem nosacījumiem **saturu un pielietojamību**,
- **vienkāršot sadarbību un koordināciju starp konsulārajām iestādēm.**

Tāpēc priekšlikumā ir skatīti šādi jautājumi:

1) Aptverto personu loks

Priekšlikumā ir precizēts, ka ES pilsonis ir uzskatāms par nepārstāvētu jo īpaši, ja viņa dalībvalsts vēstniecība vai konsulāts nav “pieejams”. Vēstniecība vai konsulāts nav “pieejams”, ja ES pilsonis (ar trešā valstī parasti izmantotu transportu) vismaz tās pašas dienas laikā veikt turpceļu un atpakaļceļu līdz tam. Tiek paredzēts izņēmums attiecībā uz steidzamām situācijām, kad palīdzība ir nepieciešama ātrāk. Priekšlikumā ir precizēts arī tas, ka ES pilsoņu konsulārajā aizsardzībā iekļauj arī ES pilsoņu ģimenes locekļus, kas ir trešo valstu valstspiederīgie. LESD 23. pantā ir paredzēta nediskriminējoša attieksme, un saskaņā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 7. un 24. pantu un Eiropas Savienības Tiesas judikatūru ES pilsoņu tiesību galvenie ieguvumi tiek attiecināti arī uz viņu ģimenes locekļiem, lai panāktu šo tiesību pilnu efektivitāti²⁶. Attiecīgi priekšlikumā tiek paredzēts, ka ES pilsoņu ģimenes locekļiem, kas ir trešo valstu valstspiederīgie, aizsardzība jāpiešķir tādā pašā apmērā,

²² Kā cita starpā tika pausts šim jautājumam veltītā darbseminārā 2011. gada 23. jūnijā.

²³ Saskaņā ar pārskatu tiešsaistē un apspriešanos ar dalībvalstu ekspertiem un to aptauju rezultātiem.

²⁴ Saskaņā ar dalībvalstu aptauju tiešsaistē 68,8 % respondentu uzskatīja, ka tiesību aktu priekšlikumu skaidrība ir ļoti svarīgs (50 %) vai svarīgs (18 %) faktors, lai panāktu vēl efektīvāku konsulāro palīdzību; attiecībā uz praktiskas dabas grūtību pārvarēšanu (piemēram, skaidru komunikācijas kanālu nodrošināšanu), atbildes bija līdzīgas (43 % to atzina par ļoti svarīgu, 37 % - par svarīgu).

²⁵ Kā tika pausts šim jautājumam veltītā darbseminārā 2011. gada 23. jūnijā un divpusējās apspriešanās.

²⁶ Sal., piemēram, lietu C-60/00 *Carpenter*.

kādā dalībvalstis to piešķir savu valstspiederīgo ģimenes locekļiem, kas ir trešo valstu valstspiederīgie²⁷.

2) Piekļuve konsulārajai aizsardzībai un sadarbība/koordinācija

Priekšlikumā uzsvērts, ka ES pilsoņi var vērsties pie “jebkuras” citas dalībvalsts vēstniecības vai konsulāta; tomēr ir iespējamas īpašas dalībvalstu vienošanās, ja tiek nodrošināta pārskatāmība (paziņojot un pēc tam publicējot Komisijas tīmekļa vietnē) un pieteikumu efektīva apstrāde.

Priekšlikumā arī noteikts, kādu palīdzību dalībvalstis parasti sniedz visbiežāk sastopamajos gadījumos (t.i. pie aizturēšanas vai ieslodzījuma, noziedzīgos nodarījumos cietušajiem, smagos nelaimes gadījumos vai smagas slimības gadījumā, nāves gadījumā, saistībā ar palīdzības sniegšanu un repatriāciju briesmu gadījumā un pagaidu dokumentu izsniegšanu), balstoties uz dalībvalstu kopīgo praksi konsulāras palīdzības jomā²⁸, un piemērojamās procedūras konsulāro iestāžu sadarbībai un koordinācijai šādos gadījumos. Lai ievērotu pilsoņu tiesības uz pašnoteikšanos, priekšlikumā paredzēts, ka jānoskaidro un jāievēro pilsoņu vēlmes, tostarp par to, vai (piemēram, par aizturēšanu) būtu jāinformē ģimenes locekļi vai citas ar viņiem saistītas personas. Līdzīgi nāves gadījumā pienācīgi jāņem vērā tuvinieku vēlmes, kā tālāk rīkoties ar pilsoņa mirstīgajām atliekām.

3) Vietējā sadarbība/ ES pievienotā vērtība

Priekšlikumā norādīts, ka vietējās sadarbības sanāksmēs par konsulāro aizsardzību būtu jāietver regulāra informācijas apmaiņa par nepārstāvētiem ES pilsoņiem un šo sanāksmju vadītājam būtu jāvāc kontaktinformācija, kas attiecas uz palīdzību nepārstāvētiem ES pilsoņiem (piemēram, nepārstāvēto dalībvalstu reģionāli atbildīgā vēstniecība vai konsulāts). Tajā noteikts, ka konkrētos apstākļos šīs sanāksmes var vadīt – vai citādi atbalstīt – Savienības delegācijas.

4) Palīdzība krīzes situācijās/ finanšu atlīdzināšana

Attiecībā uz krīzes situācijām priekšlikums ietver šādus uzlabojumus. Tajā noteikts, ka vietējos ārkārtas rīcības plānos sistemātiski jāietver nepārstāvētie ES pilsoņi. Priekšlikumā ir uzsvērtā vadītājvalsts/-u nozīme nepārstāvēto ES pilsoņu aizsardzībā un noteikta tās loma šajā sakarā, t.i., ka vadītājvalsts ir atbildīga par palīdzības nepārstāvētiem ES pilsoņiem koordināciju un vadīšanu. Priekšlikumā konkrēti noteikts, ka dalībvalsts var lūgt papildu atbalstu no ES Civilās aizsardzības mehānisma un EĀDD krīzes pārvarēšanas struktūrām. Priekšlikumā arī paredzēts papildu atbalsts un sinerģijas pilnīga izmantošana, paredzot valstu, jo īpaši nepārstāvēto dalībvalstu, konsulāro ekspertu iekļaušanu esošajās Savienības līmeņa palīdzības vienībās. Attiecībā uz finansiālā sloga dalīšanu tiek ieviesta vienkāršota atlīdzināšanas procedūra, kas pielāgota krīzes situācijām. Tas ietver procesuālās apmaiņas vienkāršošanu, kurā iesaistītas konsulārās iestādes un pilsoņi, pievienojot pieprasījumu

²⁷ Būtu jāpatur prātā, ka ne visus konsulāros pakalpojumus, kādi tiek sniegti saviem valstspiederīgajiem/ES pilsoņiem, var attiecināt uz viņu ģimenes locekļiem, kas ir trešo valstu valstspiederīgie. Konkrēti, nevar izsniegt pagaidu ceļošanas dokumentus (ne savas valsts valstspiederīgo, ne ES pilsoņu ģimenes locekļiem, kas ir trešo valstu valstspiederīgie); ieslodzītus ģimenes locekļus, kas ir trešo valstu valstspiederīgie, var apmeklēt, ja pret to neiebilst trešās valsts konsulārās iestādes.

²⁸ Kā norādīts *Instituto Europeo de Derecho* pētījumā un aprakstīts Padomes ietvaros Spānijas prezidentūras laikā. Skatīt Ietekmes novērtējuma V pielikumu.

standarta formātus un ieviešot vienkāršāku atlīdzināmo izmaksu izsekošanas sistēmu (proporcionāli²⁹, saskaņā ar noteiktām summām³⁰ – gadījumos, ja izmaksas nevar aprēķināt). Šī uzlabotā atlīdzināšanas procedūra papildina atbalstu, kāds pieejams ES Civilās aizsardzības mehānisma un EĀDD krīzes pārvarēšanas struktūru ietvaros.

3.2. Juridiskais pamats

Saskaņā ar Lisabonas līgumu ES kompetence pieņemt tiesību aktus par nepārstāvēto ES pilsoņu konsulāro aizsardzību ir paredzēta LESD 23. panta otrajā daļā. Saskaņā ar minēto Līguma noteikumu Padome var pieņemt direktīvas, ar ko nosaka koordinācijas un sadarbības pasākumus, kuri vajadzīgi, lai veicinātu nepārstāvēto ES pilsoņu aizsardzību. Šis noteikums attiecas uz visām dalībvalstīm.

3.3. Subsidiaritāte un proporcionalitāte

Nepārstāvēto ES pilsoņu konsulārā aizsardzība pēc definīcijas ietver pārrobežu dimensiju, paplašinot ES pilsonības radītās tiesības pāri ES robežām. Šī ierosme attiecas uz konkrētām ES pilsoņa tiesībām – tiesībām uz konsulāro aizsardzību, ko sniedz citas dalībvalsts konsulārās vai diplomātiskās iestādes ar tādiem pašiem nosacījumiem kā saviem valstspiederīgajiem, kas ir cieši saistītas ar ES pilsonības jēdzienu un Savienības kompetenci saskaņā ar Līgumu par Eiropas Savienības darbību. Tādēļ šķiet pamatoti šo tiesību veicināšanai nepieciešamos koordinācijas un sadarbības pasākumus ietvert Savienības tiesību sistēmā, nevis dalībvalstu valdību pārstāvju *sui generis* lēmumos. Šo tiesību izmantojamību un saskanīgumu vēl vairāk stiprinās to ietveršana dalībvalstu tiesību sistēmās, paredzot valstu tiesām tiesības lūgt Eiropas Savienības Tiesai interpretācijas norādes, bet Komisijai paredzot pilnvaras nodrošināt atbilstību.

Priekšlikumā tiek pienācīgi ņemts vērā proporcionalitātes princips, jo priekšlikums attiecas vienīgi uz konkrētu sadarbības un koordinācijas pasākumu noteikšanu bieži sastopamiem notikumiem (piemēram, nāve, noziedzīgā nodarījumā cietušais) un krīzes situācijām. Turklāt tas pilnībā balstās gan uz iepriekšējiem juridiskiem pasākumiem, gan jaunākajiem notikumiem un tos integrē, piemēram, vadītājvalsts jēdzienu, nepārprotami uzsvāriet liekot uz nepārstāvētiem ES pilsoņiem. Pievienotajā Ietekmes novērtējumā redzams, ka katra ierosinātā grozījuma sniegtie ieguvumi būtu lielāki nekā to izmaksas, tādēļ ierosinātie pasākumi ir samērīgi.

3.4. Ietekme uz pamattiesībām

Kā sīkāk izklāstīts Ietekmes novērtējumā, kas pievienots šim priekšlikumam, un atbilstoši Savienības Stratēģijai Pamattiesību hartas efektīvai īstenošanai Eiropas Savienībā³¹ visi priekšlikuma elementi atbilst pamattiesībām, kas noteiktas Pamattiesību hartā. Šī reforma jo īpaši stiprina pamattiesības uz konsulāro aizsardzību ar tādiem pašiem nosacījumiem kā pašas dalībvalsts valstspiederīgajiem, kā noteikts 46. pantā, precizējot šo tiesību saturu, veicinot nepieciešamās sadarbības un koordinācijas procedūras un nodrošinot efektīvu īstenošanu un atbilstību. Ģimenes locekļu, kas ir trešo valstu valstspiederīgie, ietveršana stiprina tiesības uz ģimenes dzīvi, kā arī bērna tiesības (Pamattiesību hartas 7. un 24. pants). Precīzāk noteikti pienākumi un labāka sloga dalīšana krīzes situācijās nodrošinātu, ka diskriminācija netiek

²⁹ Proporcionāla atlīdzināšana attiecas uz proporcionālu atlīdzināšanu, balstoties uz to personu skaitu, kurām sniegta palīdzība (kopējās izmaksas dalot ar to personu skaitu, kurām sniegta palīdzība).

³⁰ T.i., standartizētas evakuācijas, medicīniskās evakuācijas un patvēruma izmaksas.

³¹ Komisijas paziņojums COM (2010) 573 galīgā redakcija, 19.10.2010.

pieļauta arī krīzes apstākļos, kad būtiski ir nodrošināt pamattiesības. Stiprināts tiek arī diskriminācijas aizlieguma, tiesību uz dzīvību un personas neaizskaramību un tiesību uz aizstāvību un taisnīgu tiesu princips (Pamattiesību hartas 2., 3., 21., 47. un 48. pants).

Priekšlikums

PADOMES DIREKTĪVA

par Savienības pilsoņu konsulāro aizsardzību ārvalstīs

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 23. pantu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu,

saskaņā ar īpašu likumdošanas procedūru,

tā kā:

- (1) Savienības pilsonība ir Savienības pilsoņu pamatstatuss, īstenojot viņu tiesības saskaņā ar Līgumiem. To pilsoņu, kuru dalībvalsts trešajā valstī nav pārstāvēta ar vēstniecību vai konsulātu, tiesības saņemt jebkuras citas dalībvalsts diplomātisko un konsulāro iestāžu aizsardzību ar tādiem pašiem nosacījumiem kā pašas valsts valstspiederīgajiem, ir vienas no īpašajām tiesībām, kas Līgumā ir paredzētas Savienības pilsoņiem.
- (2) Lisabonas līgums nostiprināja Savienības pilsonības statusu un pastiprināja ar to saistītās tiesības; attiecībā uz konsulāro aizsardzību tas paredz direktīvas par sadarbību un koordināciju. Saskaņā ar 8. darbību “2010. gada ziņojumā par ES pilsonību – Likvidējot šķēršļus ES pilsoņu tiesību īstenošanai” Komisija apņēmas, 2011. gadā ierosinot attiecīgus tiesību aktus, un ar specializētas tīmekļa vietnes un mērķtiecīgu informatīvo pasākumu starpniecību aktīvāk informējot pilsoņus, padarīt efektīvākas ES pilsoņu tiesības saņemt palīdzību trešās valstīs no visu dalībvalstu diplomātiskajām un konsulārajām iestādēm, tostarp arī krīzes apstākļos³².
- (3) Komisija atkārtoti puda šo apņemšanos savā 2011. gada 23. marta paziņojumā par nepārstāvēto Savienības pilsoņu konsulāro aizsardzību un paziņoja, ka tā iesniegs tiesību akta priekšlikumu, ar ko izveido nepieciešamos koordinācijas un sadarbības pasākumus, lai atvieglotu konsulāro aizsardzību un risinātu finansiālās kompensēšanas jautājumu saistībā ar konsulāro aizsardzību krīzes situācijās³³.

³² COM(2010) 603 galīgā redakcija.

³³ COM(2011) 149 galīgā redakcija.

- (4) Savienības pamatā esošās vērtības ietver solidaritāti, diskriminācijas aizliegumu un cilvēktiesību ievērošanu; attiecībās ar citām pasaules daļām Savienībai būtu jāatbalsta savas vērtības un jāpalīdz aizsargāt savus pilsoņus. Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 46. pantā paredzētās nepārstāvēto Savienības pilsoņu pamattiesības uz konsulāro aizsardzību ar tādiem pašiem nosacījumiem kā attiecīgās dalībvalsts valstspiederīgajiem ir Eiropas solidaritātes izpausme. Tas piešķir ārējo dimensiju Savienības pilsonības jēdzienam un stiprina Savienības identitāti trešajās valstīs.
- (5) Pašreizējais ES tiesību akts – Padomes sanāksmē pieņemtais Dalībvalstu Valdību Pārstāvju 1995. gada 19. decembra Lēmums 95/553/EK regulē Eiropas Savienības pilsoņu aizsardzību, ko sniedz vēstniecības un konsulāti,³⁴ un paredz pārskatīšanu piecu gadu laikā pēc tā stāšanās spēkā 2002. gadā.
- (6) Šīs direktīvas, ar kuru atceļ Lēmumu 95/553/EK, mērķis ir noteikt sadarbības un koordinācijas pasākumus, kuri ir vajadzīgi, lai vēl vairāk veicinātu Savienības nepārstāvēto pilsoņu konsulāro aizsardzību. Minētajiem pasākumiem būtu jāstiprina tiesiskā drošība, kā arī efektīva sadarbība un solidaritāte konsulāro iestāžu starpā.
- (7) Ir nepieciešama efektīva sadarbība un koordinācija gadījumos, kad nepārstāvētiem pilsoņiem ir vajadzīga aizsardzība trešās valstīs. Trešā valstī pārstāvētai dalībvalstij, kas palīdz, un pilsoņa izcelsmes dalībvalstij var būt nepieciešams cieši sadarboties. Attiecībā uz nepārstāvētiem pilsoņiem vietējā konsulārā sadarbība var būt sarežģītāka, jo tai ir nepieciešama koordinācija ar iestādēm, kas nav pārstāvētas uz vietas. Lai novērstu trūkumus, ko izraisa pilsoņa paša dalībvalsts vēstniecības vai konsulāta neesamība, būtu jānodrošina stabils satvars.
- (8) Savienības pilsoņi nav pārstāvēti, ja viņu valstspiederības dalībvalstij trešajā valstī nav pieejamas vēstniecības vai konsulāta. Būtu jāsniedz interpretācija pieejamības jēdzienam nolūkā garantēt pilsoņu aizsardzību.
- (9) Saskaņā ar tiesībām uz privātās un ģimenes dzīves neaizskaramību, kas atzītas Eiropas savienības Pamattiesību hartas 7. pantā, dalībvalstij, kas palīdz, Savienības pilsoņa ģimenes locekļiem, kas ir trešo valstu valstspiederīgie, būtu jāsniedz aizsardzība ar tādiem pašiem nosacījumiem kā savas valsts valstspiederīgo ģimenes locekļiem, kas ir trešo valstu valstspiederīgie. Nosakot, kuras personas ir ģimenes locekļi, būtu jāiedrēstojas no 2. un 3. panta Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvā 2004/38/EK par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā³⁵. Dalībvalstis var nespēt sniegt visu veidu konsulāro aizsardzību ģimenes locekļiem, kas ir trešo valstu valstspiederīgie, konkrēti, pagaidu ceļošanas dokumenti netiek izsniegti. Saskaņā ar Hartas 24. pantu pirmām kārtām vērā būtu jāņem bērna intereses, kā noteikts ANO 1989. gada 20. novembra Konvencijā par bērna tiesībām.
- (10) Nepārstāvētiem pilsoņiem būtu jābūt iespējai izvēlēties, kuras dalībvalsts vēstniecībai vai konsulātam lūgt konsulāro aizsardzību. Dalībvalstīm būtu jābūt iespējai slēgt vienošanās par sloga dalīšanu. Tomēr šādām vienošanām būtu jābūt pārskatāmām

³⁴ OV L 314, 28.12.1995., 73. lpp.

³⁵ OV L 158, 30.4.2004., 77. lpp.

pilsoņiem, un tās nedrīkstētu traucēt efektīvai konsulārajai aizsardzībai. Par jebkuru šādu vienošanos būtu jāpaziņo Komisijai, un tā būtu jāpublicē īpašā tīmekļa vietnē.

- (11) Dalībvalstu starpā atšķiras tradīcijas saistībā ar goda konsulu kompetenci. Goda konsuli parasti spēj veikt ļoti ierobežotus konsulāros uzdevumus. Goda konsuli būtu jāuzskata par līdzvērtīgiem pieejamām vēstniecībām vai konsulātiem, kas trešajā valstī darbojas pastāvīgi, vienīgi to kompetences jomā saskaņā ar valsts tiesību aktiem un praksi.
- (12) Aizsardzība būtu jāsniedz, ja pieteikuma iesniedzēji pierāda, ka viņi ir Savienības pilsoņi. Nepārstāvētiem pilsoņiem, kuriem nepieciešama konsulārā aizsardzība, var vairs nebūt personu apliecinošu dokumentu. Savienības pilsonības pamatstatusu tieši piešķir Savienības tiesību akti, un personu apliecinošiem dokumentiem ir tikai deklaratīva vērtība. Tāpēc, ja pieteikuma iesniedzēji nespēj uzrādīt personu apliecinošus dokumentus, viņiem būtu jābūt iespējai apliecināt savu personu citos veidos, ja vajadzīgs, to pārbaudot tās dalībvalsts iestādēs, par kuras valstspiederīgo pieteikuma iesniedzējs sevi norāda.
- (13) Dalībvalstu iestādēm būtu savstarpējas cieņas un solidaritātes garā cieši jāsadarbojas un jāveic koordinācija savā starpā un ar Savienību, Eiropas Ārējās darbības dienestu un Eiropas Komisiju. Lai nodrošinātu ātru un efektīvu sadarbību, būtu jāpaziņo attiecīgās kontaktpersonas dalībvalstīs un tās pastāvīgi jāatjaunina Eiropas Ārējās darbības dienesta drošā tīmekļa vietnē (Konsulārā tiešsaiste).
- (14) Lai precizētu, kuri koordinācijas un sadarbības pasākumi ir nepieciešami, būtu konkrēti jānosaka sadarbības un koordinācijas darbības joma. Nepārstāvētu pilsoņu konsulārā aizsardzība ietver palīdzību vairākās tipiskās situācijās, piemēram, aizturēšanas vai ieslodzījuma gadījumā, smagā nelaimes gadījumā vai smagas slimības un nāves gadījumā, kā arī saistībā ar palīdzības sniegšanu un repatriāciju briesmu gadījumā un pagaidu dokumentu izsniegšanu. Tā kā nepieciešamā aizsardzība vienmēr ir atkarīga no faktiskās situācijas, konsulārā aizsardzība nebūtu jāattiecina vienīgi uz situācijām, kuras ir konkrēti minētas šajā direktīvā.
- (15) Priekšnoteikums efektīvai koordinācijai un sadarbībai starp dalībvalstu konsulārajām iestādēm ir dažādu palīdzības veidu noteikšana, kādi sniedzami konkrētās situācijās. Minētie palīdzības veidi būtu jāatspoguļo kopīgajā praksē starp dalībvalstīm, neskarot Līguma par Eiropas Savienības darbību 23. pantu, kurā dalībvalstīm tiek noteikts pienākums sniegt aizsardzību ar tādiem pašiem nosacījumiem kā saviem valstspiederīgajiem.
- (16) Lai ievērotu pilsoņu tiesības uz pašnoteikšanos, attiecīgā gadījumā būtu pienācīgi jāievēro pilsoņu vēlmes, tostarp par to, vai būtu jāinformē ģimenes locekļi vai citas ar viņiem saistītas personas. Līdzīgi nāves gadījumā būtu pienācīgi jāņem vērā tuvinieku vēlmes, kā tālāk rīkoties ar pilsoņa mirstīgajām atliekām.
- (17) Savstarpēja solidaritāte un sadarbība aptver arī finanšu jautājumus. Dalībvalstis sniedz finansiālu palīdzību kā pēdējo iespēju vienīgi gadījumos, kad pilsoņi nevar finanšu līdzekļus iegūt citādā veidā, piemēram, ar pārskaitījumu, ko veic ģimenes locekļi vai radnieki. Palīdzība Savienības pilsoņiem būtu jāsniedz efektīvi neatkarīgi no viņu valstspiederības. Būtu jānodrošina finansiālā sloga dalīšana un atbilstīga atlīdzināšana. Ja tiek sniegta finansiāla palīdzība, saņēmējam var prasīt atmaksāt saņemto summu.

- (18) Attiecīgi būtu jāstiprina konsulāro iestāžu savstarpējā solidaritāte un jāvienkāršo finanšu procedūras. Ņemot vērā krīzes situāciju īpašās iezīmes, piemēram, nepieciešamību ātri rīkoties attiecībā uz ievērojamu pilsoņu skaitu, lai dalībvalsts, kas palīdz, varētu pieprasīt atlīdzināšanu, nebūtu jānosaka par nepieciešamu apņemšanās atmaksāt līdzekļus.
- (19) Pēc dalībvalsts, kas palīdz, pieprasījuma, izmaksas lielas krīzes gadījumā, kurai ir vai var būt negatīva ietekme uz ievērojamu skaitu Savienības pilsoņu, būtu proporcionāli jāatlīdzina dalībvalstij, kurai palīdz, kopējās izmaksas dalot ar to pilsoņu skaitu, kuriem sniegta palīdzība. Gadījumos, ja izmaksas nevar aprēķināt, dalībvalsts, kas palīdz, var pieprasīt atlīdzināšanu, pamatojoties uz noteiktām summām, kas norādītas šīs direktīvas 2. pielikumā.
- (20) Attiecībā uz vietējo koordināciju un koordināciju krīzes situācijās būtu jāprecizē kompetence un attiecīgās lomas, lai nodrošinātu, ka nepārstāvētie pilsoņi pilnībā saņem palīdzību. Vietējā konsulārajā sadarbībā būtu jāveltī pienācīga uzmanība nepārstāvētiem pilsoņiem, piemēram, vācot būtisku kontaktinformāciju par tuvākajām dalībvalstu reģionālajām vēstniecībām un konsulātiem.
- (21) Krīzes gadījumā būtiska ir pienācīga gatavība un skaidrs pienākumu sadalījums. Tādēļ krīzes ārkārtas rīcības plānošanā būtu pilnībā jāietver nepārstāvētie pilsoņi, un valstu ārkārtas rīcības plāni būtu jākoordinē. Tādēļ šajā kontekstā būtu sīkāk jāizstrādā vadītājvalsts jēdziens³⁶.
- (22) Būtu jāstiprina sadarbība starp konsulārajiem un citiem krīzes ekspertiem, jo īpaši, izmantojot viņu dalību esošajās daudzdisciplīnu krīzes vienībās, piemēram, ES Civilās aizsardzības mehānisma ietvaros.
- (23) Savienību trešajās valstīs pārstāv Savienības delegācijas, kuras kopā ar dalībvalstu diplomātiskajām un konsulārajām pārstāvniecībām palīdz īstenot Savienības pilsoņu tiesības attiecībā uz konsulāro aizsardzību, kā sīkāk noteikts Līguma par Eiropas Savienību 35. pantā. Saskaņā ar Vīnes Konvenciju par konsulārajiem sakariem dalībvalstis var sniegt konsulāro aizsardzību citas dalībvalsts vārdā, ja attiecīgā trešā valsts pret to neiebilst. Dalībvalstīm būtu jāveic nepieciešamie pasākumi attiecībā uz trešajām valstīm, lai nodrošinātu, ka var sniegt konsulāro aizsardzību citu dalībvalstu vārdā.
- (24) Personas datu apstrādei, ko dalībvalstis veic šīs direktīvas kontekstā, piemēro Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīvu 95/46/EK par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti³⁷.
- (25) Šī direktīva nedrīkstētu ietekmēt labvēlīgākus valsts noteikumus, ja vien tie ir saderīgi ar šo direktīvu.
- (26) Šīs direktīvas mērķis ir veicināt konsulāro aizsardzību, kas atzīta Eiropas Savienības Pamattiesību hartā. Tajā ir ievērotas pamattiesības un principi, kas jo īpaši ir atzīti Hartā, konkrēti, diskriminācijas aizlieguma princips, tiesības uz dzīvību, personas, privātās un ģimenes dzīves neaizskaramību, bērna tiesības un tiesības uz aizstāvību un

³⁶ OV C 317/6, 12.12.2008. (Padomes dokuments 2008/C 317/06).

³⁷ OV L 281, 23.11.1995., 31. lpp.

taisnīgu tiesu. Šī direktīva būtu jāpiemēro saskaņā ar minētajām tiesībām un principiem.

- (27) Saskaņā ar diskriminācijas aizliegumu, kas ietverts Pamattiesību hartā, dalībvalstīm jāīsteno šī direktīva, nepieļaujot personu, uz kurām attiecas šī direktīva, diskrimināciju, pamatojoties uz dzimumu, rasi, ādas krāsu, etnisko vai sociālo izcelsmi, ģenētiskajām īpašībām, valodu, reliģiju vai pārliecību, politiskajiem vai citiem uzskatiem, piederību mazākumtautībai, īpašumu, izcelšanos, invaliditāti, vecumu vai seksuālo orientāciju,

IR PIENĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

1. NODAĻA

Vispārīgi noteikumi

1. pants

Priekšmets

Šajā direktīvā nosaka sadarbības un koordinācijas pasākumus, kuri vajadzīgi, lai veicinātu to, ka tiek īstenotas Savienības pilsoņu tiesības trešās valsts teritorijā, kurā viņu valstspiederības dalībvalsts nav pārstāvēta, saņemt jebkuras citas dalībvalsts diplomātisko vai konsulāro iestāžu aizsardzību ar tādiem pašiem nosacījumiem kā attiecīgās dalībvalsts valstspiederīgajiem.

2. pants

Adresāti

1. Ikvienam pilsonim, kas ir tādas Savienības dalībvalsts valstspiederīgais, kuru trešā valstī nepārstāv kāda diplomātiskā vai konsulārā iestāde, turpmāk – "nepārstāvēts pilsonis", ir tiesības saņemt jebkuras citas dalībvalsts diplomātisko vai konsulāro iestāžu aizsardzību ar tādiem pašiem nosacījumiem kā attiecīgās valsts valstspiederīgajiem.
2. Pilsoņi, kuri ir vairāk nekā vienas Savienības dalībvalsts valstspiederīgie, ir nepārstāvēti, ja nevienu viņu valstspiederības dalībvalsti trešā valstī nepārstāv diplomātiskā vai konsulārā iestāde.
3. Nepārstāvēto pilsoņu ģimenes locekļiem, kuri paši nav Savienības pilsoņi, ir tiesības saņemt konsulāro aizsardzību ar tādiem pašiem nosacījumiem kā dalībvalsts, kura palīdz, valstspiederīgo ģimenes locekļiem, kuri paši nav valstspiederīgie.

3. pants

Pārstāvniecības neesamība

1. Dalībvalsts nav pārstāvēta trešā valstī, ja tai nav pieejamas vēstniecības vai konsulāta, kas šajā valstī darbojas pastāvīgi.
2. Vēstniecība vai konsulāts, kas darbojas pastāvīgi, ir pieejams, ja tas var efektīvi sniegt aizsardzību un to var droši sasniegt, izmantojot pieņemamu maršrutu un samērīgā laikā.

Savienības pilsoņiem vismaz jāspēj turpceļu un atpakaļceļu līdz vēstniecībai vai konsulātam veikt vienas dienas laikā, izmantojot trešā valstī parasti izmantotu transporta veidu, ja vien lietas steidzamības dēļ nav nepieciešama ātrāka palīdzība. Vēstniecība vai konsulāts nav pieejams, ja tas īslaicīgi nespēj efektīvi sniegt aizsardzību, īpaši, ja tas ir uz laiku slēgts krīzes gadījumā.

3. Goda konsuli to kompetences robežās tiek uzskatīti par līdzvērtīgiem pieejamām vēstniecībām vai konsulātiem saskaņā ar valsts tiesību aktiem un praksi.

4. pants

Pieklūve konsulārai aizsardzībai

1. Nepārstāvētie pilsoņi var izvēlēties, kuras dalībvalsts vēstniecībai vai konsulātam lūgt konsulāro aizsardzību.
2. Dalībvalsts var pārstāvēt citu dalībvalsti pastāvīgi un dalībvalstu vēstniecības vai konsulāti trešā valstī var noslēgt vienošanos par sloga dalīšanu ar nosacījumu, ka tiek nodrošināta pieteikumu efektīva apstrāde. Dalībvalstis informē Eiropas Komisiju par jebkuru šādu vienošanos nolūkā to publicēt attiecīgajā interneta vietnē.

5. pants

Personas apliecināšana

1. Vēstniecība vai konsulāts reaģē uz aizsardzības lūgumu, ja pieteikuma iesniedzējs, uzrādot pasi vai personas apliecību, pierāda, ka viņš ir Savienības pilsonis.
2. Ja Savienības pilsonis nespēj uzrādīt derīgu pasi vai personas apliecību, valstspiederību var pierādīt jebkādā citā veidā, ja vajadzīgs, to pārbaudot tās dalībvalsts iestādēs, par kuras valstspiederīgo pieteikuma iesniedzējs sevi norāda.
3. Šīs direktīvas 2. panta 3. punktā minētajiem Savienības pilsoņu ģimenes locekļiem šo pantu piemēro mutatis mutandis attiecībā uz ģimenes saišu esības pierādījumu.

6. pants

Palīdzības veidi

1. Dalībvalstu vēstniecības vai konsulāti sniedz nepārstāvētiem pilsoņiem konsulāro aizsardzību tāpat kā savas dalībvalsts valstspiederīgajiem.
2. Šā panta 1. punktā minētā konsulārā aizsardzība ietver palīdzību šādās situācijās:
 - (a) aizturēšanas vai ieslodzījuma gadījumā;
 - (b) palīdzība noziedzīgos nodarījumos cietušajiem;
 - (c) smagā nelaimes gadījumā vai smagas slimības gadījumā;
 - (d) nāves gadījumā;
 - (e) palīdzība un repatriācija briesmu gadījumā;
 - (f) pagaidu ceļošanas dokumentu izsniegšana³⁸.

2. NODAĻA

Koordinācijas un sadarbības pasākumi

7. pants

Vispārīgs princips

Dalībvalstu diplomātiskās un konsulārās iestādes īsteno ciešu sadarbību un koordināciju savā starpā un ar Savienību, lai nodrošinātu nepārstāvētu pilsoņu aizsardzību ar tādiem pašiem nosacījumiem, kā saviem valstspiederīgajiem. Ja konsulāts vai vēstniecība palīdz nepārstāvētam pilsonim, sazinās ar tuvāko reģionā atbildīgo pilsoņa valstspiederības dalībvalsts konsulātu vai vēstniecību vai ārlietu ministriju. Dalībvalstis paziņo attiecīgās ārlietu ministrijas kontaktpersonas Eiropas Ārējās darbības dienestam, kurš tās pastāvīgi atjaunina savā drošajā tīmekļa vietnē.

8. pants

Aizturēšana vai ieslodzījums

1. Ja nepārstāvēts pilsonis tiek aizturēts vai ieslodzīts, dalībvalstu vēstniecības vai konsulāti, ievērojot 6. panta 1. punktu, jo īpaši

³⁸

Kā noteikts Dalībvalstu valdību pārstāvju padomes Lēmumā 96/409/KĀDP par pagaidu ceļošanas dokumenta ieviešanu. OV L 168, 16.7.1996., 4. lpp.

- (a) pēc pilsoņa lūguma palīdz informēt pilsoņa ģimenes locekļus vai citas ar viņu saistītas personas;
 - (b) apmeklē pilsoni un uzrauga apiešanās minimuma standartus ieslodzījuma vietā;
 - (c) sniedz pilsonim informāciju par personas, kurai ir atņemta brīvība, tiesībām.
2. Ja dalībvalsts vēstniecība vai konsulāts tiek informēta par nepārstāvēta pilsoņa aizturēšanu vai ieslodzījumu, tā savukārt informē pilsoņa valstspiederības dalībvalsti un sniedz tai visu attiecīgo informāciju, kāda ir tās rīcībā. Pēdējā minētā sazinās ar pilsoņa ģimenes locekļiem vai citām saistītām personām, ja pilsonis to vēlas.
3. Vēstniecība vai konsulāts sniedz ziņojumu pilsoņa valstspiederības dalībvalstij ikreiz pēc tam, kad tā apmeklējusi pilsoni, un, veicot apiešanās minimuma standartu uzraudzību ieslodzījuma vietā. Tā nekavējoties informē pilsoņa valstspiederības dalībvalsti par sūdzībām par sliktu apiešanos.
4. Vēstniecība vai konsulāts informē pilsoņa valstspiederības dalībvalsti par informāciju, kādu tā ir sniegusi pilsonim attiecībā uz viņa tiesībām. Tā darbojas kā starpnieks, tostarp saistībā ar palīdzību apžēlošanas vai priekšlaicīgas atbrīvošanas lūguma sastādīšanā un gadījumos, ja pilsonis vēlas iesniegt pieteikumu pārvietošanai. Vajadzības gadījumā tā darbojas kā starpnieks visām maksām par juridiskiem pakalpojumiem, kas tiek iemaksātas ar pilsoņa valstspiederības dalībvalsts diplomātiskās vai konsulārās iestādes starpniecību.

9. pants

Noziedzīgā nodarījumā cietušais

1. Ja nepārstāvēts pilsonis cieš noziedzīgā nodarījumā, dalībvalstu vēstniecības vai konsulāti, ievērojot 6. panta 1. punktu, jo īpaši
- (a) pēc pilsoņa lūguma palīdz informēt pilsoņa ģimenes locekļus vai citas ar viņu saistītas personas;
 - (b) sniedz pilsonim informāciju un/vai palīdzību attiecīgos juridiskos jautājumos un saistībā ar veselības aprūpi.
2. Vēstniecība vai konsulāts informē pilsoņa valstspiederības dalībvalsti par incidentu, tā smagumu un sniegto palīdzību un vajadzības gadījumā sazinās ar cietušā ģimenes locekļiem vai citām ar viņu saistītām personām, ja pilsonis iespēju robežās ir tam devis piekrišanu.

10. pants

Smags nelaimes gadījums vai smaga slimība

1. Ja nepārstāvēts pilsonis cieš smagā nelaimes gadījumā vai smagi saslimst, dalībvalstu vēstniecības vai konsulāti, ievērojot 6. panta 1. punktu, jo īpaši

- (a) palīdz informēt pilsoņa ģimenes locekļus vai citas ar viņu saistītas personas;
 - (b) sniedz palīdzību saistībā ar medicīnisko aprūpi, nefinansiālām konsultācijām un repatriāciju.
2. Vēstniecība vai konsulāts informē pilsoņa valstspiederības dalībvalsti par incidentu, tā smagumu un sniegto palīdzību un vajadzības gadījumā sazinās ar cietušā ģimenes locekļiem vai citām ar viņu saistītām personām. Vēstniecība vai konsulāts informē pilsoņa valstspiederības dalībvalsti, ja ir nepieciešama medicīniskā evakuācija. Attiecībā uz medicīnisko evakuāciju vispirms ir jāiegūst pilsoņa valstspiederības dalībvalsts piekrišana, izņemot ārkārtējas steidzamības gadījumus.

11. pants

Nāve

1. Nepārstāvēta pilsoņa nāves gadījumā dalībvalstu vēstniecības vai konsulāti, ievērojot 6. panta 1. punktu, jo īpaši
- (a) palīdz informēt pilsoņa ģimenes locekļus;
 - (b) iegūst miršanas apliecību, ārstu izziņas un, ja vajadzīgs, *laissez-passers* mirstīgo atlieku repatriācijai.
2. Ja kādas dalībvalsts vēstniecība vai konsulāts tiek informēts par nepārstāvēta pilsoņa nāvi, tas savukārt informē pilsoņa valstspiederības dalībvalsti. Pēdējā minētā sazinās ar mirušā pilsoņa ģimenes locekļiem. Pēc tuvinieku vēlmju noskaidrošanas, lai mirstīgās atliekas apbedītu, kremētu vai repatriētu, vēstniecība vai konsulāts palīdz iegūt miršanas apliecības, ārstu izziņas un, ja vajadzīgs, *laissez-passers* mirstīgo atlieku repatriācijai.

3. NODAĻA

Finanšu procedūras

12. pants

Vispārējie noteikumi

Ja nepārstāvētais pilsonis lūdz palīdzību, kas izpaužas kā finanšu avanss vai repatriācija, ievērojot 6. panta 1. punktu, piemēro šādu procedūru:

- (a) nepārstāvētais pilsonis, izmantojot 1. pielikumā iekļauto standarta veidlapu, apņemas pilnā apmērā atlīdzināt savai valstspiederības dalībvalstij visus finanšu avansus vai radušās izmaksas, kā arī, attiecīgā gadījumā, konsulāro nodevu;

- (b) pēc vēstniecības vai konsulāta, kas palīdz, pieprasījuma pilsoņa valstspiederības dalībvalsts nekavējoties sniedz nepieciešamo informāciju saistībā ar pieprasījumu, norādot, vai var būt piemērojama kāda konsulārā nodeva;
- (c) vēstniecība vai konsulāts, kas palīdz, informē pilsoņa valstspiederības dalībvalsti par visiem finanšu avansa vai repatriācijas lūgumiem, kas tiek apstrādāti;
- (d) pēc vēstniecības vai konsulāta, kas palīdz, rakstiska pieprasījuma, kas iesniegts I pielikumā norādītajā formātā, pilsoņa valstspiederības dalībvalsts pilnā apmērā atlīdzina visus finanšu avansus vai radušās izmaksas.

13. pants

Vienkāršota procedūra krīzes situācijās

1. Krīzes situācijās vēstniecība vai konsulāts, kas palīdz, saskaņo ar nepārstāvēta pilsoņa valstspiederības dalībvalsti jebkādu nepārstāvēta pilsoņa evakuāciju vai citu nepieciešamo atbalstu, kāds tam tiek sniegts.

Dalībvalsts, kas palīdz, pieprasījumus atlīdzināt šādas evakuācijas vai atbalsta izmaksas iesniedz pilsoņa valstspiederības dalībvalsts ārlietu ministrijai. Dalībvalsts, kas palīdz, var prasīt atlīdzinājumu arī tad, ja nepārstāvētais pilsonis nav parakstījis apņemšanos atmaksāt finanšu līdzekļus saskaņā ar 12. panta a) apakšpunktu.

Šis punkts neliedz pilsoņa valstspiederības dalībvalstij prasīt atmaksāt finanšu līdzekļus, pamatojoties uz valsts noteikumiem.

2. Liela apmēra krīzes gadījumā, ja to prasa dalībvalsts, kas palīdz, evakuācijas vai atbalsta izmaksas proporcionāli atlīdzina pilsoņa valstspiederības dalībvalsts, izdalot kopējās izmaksas ar to pilsoņu skaitu, kam sniegta palīdzība.
3. Ja izmaksas nav iespējams aprēķināt, dalībvalsts, kas palīdz, var prasīt atlīdzinājumu, pamatojoties uz noteiktām summām, kas atbilst sniegtā atbalsta veidam, kā noteikts 2. pielikumā.
4. Ja dalībvalsts, kas palīdz, attiecībā uz palīdzību saņēma ES Civilās aizsardzības mehānisma finansiālu atbalstu, summu, kas jāmaksā pilsoņa valstspiederības dalībvalstij, nosaka pēc tam, kad ir atņemta Savienības segtā summa.
5. Atlīdzināšanas pieprasījumiem izmanto kopīgos formātus, kas noteikti 2. pielikumā.

4. NODAĻA

Vietējā un krīzes sadarbība un koordinācija

14. pants

Vietējā sadarbība

Vietējās sadarbības sanāksmes ietver regulāru informācijas apmaiņu par nepārstāvētiem pilsoņiem tādos jautājumos kā pilsoņu drošība, apstākļi ieslodzījuma vietās vai konsulārā pieejamība. Ja vien ārlietu ministrijas centrāli nav vienojušās citādi, vadītājs ir kādas dalībvalsts vai Savienības delegācijas pārstāvis, par ko nolemj uz vietas. Vadītājs vāc un regulāri atjaunina kontaktinformāciju, jo īpaši par nepārstāvēto dalībvalstu kontaktpunktiem, un dalās tajā ar vietējām vēstniecībām un konsulātiem un Savienības delegāciju.

15. pants

Krīzes sadarbība

1. Lai nodrošinātu visaptverošu gatavību, vietējā ārkārtas rīcības plānošana ietver nepārstāvētus pilsoņus. Trešā valstī pārstāvētas dalībvalstis ārkārtas rīcības plānus koordinē savā starpā un ar Savienības delegāciju. Tās vienojas par attiecīgiem uzdevumiem, lai nodrošinātu, ka nepārstāvētiem pilsoņiem krīzes gadījumā tiek pilnībā sniegta palīdzība, iecel pārstāvjus pulcēšanas punktiem un informē nepārstāvētus pilsoņus par krīzes gatavības pasākumiem ar tādiem pašiem nosacījumiem kā savus valstspiederīgos.
2. Krīzes gadījumā dalībvalstis un Savienība cieši sadarbojas, lai nodrošinātu nepārstāvētu pilsoņu efektīvu aizsardzību. Dalībvalstis un Savienība savlaicīgi informē cita citu par pieejamām evakuācijas spējām. Pēc attiecīga lūguma dalībvalstis var saņemt atbalstu no esošajām Savienības līmeņa palīdzības vienībām, tostarp konsulārajiem ekspertiem, jo īpaši no nepārstāvētām dalībvalstīm.

16. pants

Vadītājvalsts

1. Šīs direktīvas nolūkā vadītājvalsts/-is ir viena vai vairākas dalībvalstis konkrētā trešajā valstī, kuru pienākums ir koordinēt un vadīt palīdzību saistībā ar gatavošanos krīzei un tās apstākļos, kas ietver īpašu lomu attiecībā uz nepārstāvētiem pilsoņiem.
2. Dalībvalsts tiek iecelta par vadītājvalsti konkrētā trešajā valstī, ja tā ir paziņojusi savu nodomu, izmantojot esošu drošu komunikācijas tīklu, ja vien cita dalībvalsts 30 dienu laikā neiebilst vai ja ierosinātā vadītājvalsts neatsakās no uzdevuma, izmantojot esošu drošu komunikācijas tīklu. Ja vairāk nekā viena dalībvalsts vēlas

kopīgi uzņemties vadītājvalsts uzdevumu, tās kopīgi paziņo savu nodomu, izmantojot drošu komunikācijas tīklu. Krīzes gadījumā vairāk nekā viena dalībvalsts var nekavējoties uzņemties šo uzdevumu un paziņo par to 24 stundu laikā. Dalībvalstis var noraidīt piedāvājumu, tomēr to valstspiederīgie un citi potenciālie saņēmēji saskaņā ar 6. panta 1. punktu joprojām ir tiesīgi saņemt vadītājvalsts palīdzību. Ja vadītājvalsts nav, uz vietas pārstāvētās dalībvalstis vienojas, kura dalībvalsts koordinēs palīdzību nepārstāvētiem pilsoņiem.

3. Lai sagatavotos krīzei, vadītājvalsts/-is nodrošina, ka nepārstāvētie pilsoņi ir pienācīgi iekļauti vēstniecību un konsulātu ārkārtas situāciju plānošanā, ka ārkārtas situāciju plāni ir saderīgi un ka vēstniecības un konsulāti, kā arī Savienības delegācijas ir pienācīgi informētas par šo kārtību.
4. Krīzes gadījumā vadītājvalsts/-is vai dalībvalsts, kas koordinē palīdzību, ir atbildīga par palīdzības koordinēšanu un vadīšanu un nepārstāvēto pilsoņu pulcēšanas operācijām un vajadzības gadījumā ar citu iesaistīto dalībvalstu atbalstu nodrošina evakuāciju uz drošu vietu. Tā arī nodrošina kontaktpunktu nepārstāvētām dalībvalstīm, caur kuru tās var saņemt informāciju par saviem pilsoņiem un koordinēt nepieciešamo palīdzību. Vadītājvalsts/-is vai dalībvalsts, kas koordinē palīdzību nepārstāvētiem pilsoņiem, vajadzības gadījumā var lūgt atbalstu no tādiem instrumentiem kā ES Civilās aizsardzības mehānisms un Eiropas Ārējās darbības dienesta krīzes pārvarēšanas struktūras. Dalībvalstis sniedz vadītājvalstij/-īm vai dalībvalstij, kas koordinē palīdzību nepārstāvētiem pilsoņiem, visu nepieciešamo informāciju par saviem pilsoņiem, kas atrodas krīzes situācijas skartajā vietā.

5. NODAĻA

Noslēguma noteikumi

17. pants

Labvēlīgāks režīms

Dalībvalstis var ieviest vai saglabāt labvēlīgākus noteikumus, ja vien tie ir saderīgi ar šo direktīvu.

18. pants

Īstenošana

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības vēlākais līdz [...]. Dalībvalstis tūlīt dara zināmu Komisijai minēto noteikumu tekstu, kā arī minēto noteikumu un šīs direktīvas atbilstības tabulu.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu, vai šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsaucē.

2. Dalībvalstis dara zināmus Komisijai savu tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

19. pants

Atcelšana

Lēmums 95/553/EEK ir atcelts no [..].

20. pants

Uzraudzība un izvērtēšana

Dalībvalstis sniedz Komisijai visu attiecīgo informāciju par nepārstāvēto pilsoņu tiesību īstenošanu un šīs direktīvas praktisko īstenošanu, tostarp gada statistikas un attiecīgo gadījumu pārskatus. Komisija līdz [..] iesniedz Eiropas Parlamentam, Padomei, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai ziņojumu par šīs direktīvas īstenošanu.

21. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

22. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē,

*Padomes vārdā —
priekšsēdētājs*

1. PIELIKUMS

A. Atlīdzināšanas pieprasījuma veidlapa (12. pants)

1. Pieprasošās dalībvalsts vēstniecība vai konsulāts

2. Pilsoņa valstspiederības dalībvalsts

(tuvākā reģionāli atbildīgā vēstniecība vai konsulāts vai Ārlietu ministrija)

3. Notikuma identifikācija

(datums, vieta)

4. Pilsoņa/-u, kam sniegta palīdzība, dati (jāpievieno atsevišķi)

Pilns vārds un uzvārds	Dzimšanas vieta un datums	Ceļošanas dokumenta nosaukums un numurs	Sniegtās palīdzības veids	Izmaksas
------------------------	---------------------------	---	---------------------------	----------

5. Kopējās izmaksas

6. Bankas konts, uz kuru jāpārskaita atlīdzinājums

7. Pielikums: apņemšanās atmaksāt līdzekļus (ja ir attiecīgi)

B. Kopīgais formāts – apņemšanās atmaksāt (finansiālo palīdzību)

KOPIĢA FORMĀTA APŅĒMŠANĀS ATMAKSĀT (FINANŠU AVANSU)

Es, (pilns vārds un uzvārds drukātiem burtiem)

....., pases Nr., kas izdota, turētājs/-a,
ar šo apliecinu, ka saņēmu no
.....vēstniecības/konsulāta,
kas atrodas.....,
šādu summu:.....
kā avansu nolūkā.....

.....(ieskaitot visas piemērojamās nodevas)
un apņemos un apsolu atmaksāt pēc.....
.....Ārlietu ministrijas /valdības pieprasījuma
saskaņā ar minētās valsts tiesību aktiem summu, kas
.....(valūta) ir līdzvērtīga minētajai summai,
rēķinot pēc tās dienas valūtas maiņas kursa, kurā avanss tika izsniegts.

Mana adrese (*) (drukātiem burtiem) (valstī).....

ir šāda:.....
.....
.....

DATUMS PARAKSTS.....

(*) ja jums nav pastāvīgas adreses, lūdzu, norādiet kontaktadresi.

C. Kopīgais formāts - apņemšanās atmaksāt (repatriācijas izdevumus)

KOPĪGA FORMĀTA APŅEMŠANĀS ATMAKSĀT (REPATRIĀCIJAS IZDEVUMUS)

Es, (pilns vārds un uzvārds drukātiem burtiem)

.....,
dzimis/-usi (pilsētā).....,(valstī).....,
(datums)
pases Nr., kas izdota (vieta)
.....(datums), un personas apliecības
Nr.turētājs/-a,
ar šo apņemos atmaksāt pēcvaldības pieprasījuma
saskaņā ar minētās valsts tiesību aktiem summu, kas ir līdzvērtīga visam izmaksām, ko manā
vārdā maksājis vai man izmaksājisvaldības konsulārais
darbinieks(vieta)
manis un mani pavadāšo manu ģimenes locekļu repatriācijas uz
nolūkā vai saistībā ar to, un samaksāt visas attiecīgās konsulārās nodevas saistībā ar
repatriāciju.

Minētās izmaksas ir:

- (i) (*) biļešu cenas,
uzturēšanās izdevumi,
citas izmaksas,
ATŅEMOT manis veiktos maksājumus.

KONSULĀRĀS NODEVAS:

repatriācijas nodeva,
pakalpojuma nodeva,
pases/ārkārtas nodevas

(.....stundas pēc likmes stundā)

- (ii) (**) Visas summas, kas maksātas manā vārdā manis un mani pavadāšo manu
ģimenes locekļu repatriācijas nolūkā vai saistībā ar to, un kuras laikā, kad es parakstu šo
apņemšanos atmaksāt līdzekļus, nevar noteikt.

Mana adrese (***) (drukātiem burtiem)
(valstī).....

ir.....

.....
DATUMS.....PARAKSTS.....

(*) Nevajadzīgo svītrot: Konsulārajam darbiniekam un pieteikuma iesniedzējam katrs
deleģējums malā jāparafē.

(**) Nevajadzīgo svītrot: Konsulārajam darbiniekam un pieteikuma iesniedzējam katrs
deleģējums malā jāparafē.

(***) Ja jums nav pastāvīgas adreses, lūdzu, norādiet kontaktadresi.

2. PIELIKUMS

A. Atlīdzināšanas pieprasījuma veidlapa krīzes situācijās (13. pants)

1. Pieprasītāja dalībvalsts

2. Pilsoņa valstspiederības dalībvalsts

(Ārlietu ministrija)

3. Notikuma identifikācija:

(datums, vieta)

4. Pilsoņa/-u, kam sniegta palīdzība, dati (jāpievieno atsevišķi)

Pilns vārds un uzvārds	Dzimšanas vieta un datums	Ceļošanas dokumenta nosaukums un numurs	Sniegtā palīdzība	Izmaksas
------------------------	---------------------------	---	-------------------	----------

5. Aprēķina metode

☐ Patiesās izmaksas

☐ Proporcionāli

☐ Noteiktā summa

6. Kopējās izmaksas

7. Bankas konts, uz kuru jāpārskaita atlīdzinājums

8. Pielikums: apņemšanās atmaksāt līdzekļus (ja ir attiecīgi)

B. Noteiktās summas

Atbalsta pasākumu raksturs	Noteiktā summa
Evakuācija – tāls ceļojums	Pēdējās pieejamās komerciālā avioreisa biļetes cena: no evakuācijas vietas līdz galamērķim (VAI EUR 1000)
Iekšējs ceļojums uz drošu vietu	EUR 150
Medicīniskā palīdzība	EUR 2500
Iztika (izmitināšana un ēdināšana)	EUR 200 (dienā)